

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **V. T. N.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců B. – J., B. p. B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2014, č. j. OAM-55/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2014, č. j. OAM-55/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 28. 7. 2014.

V žalobě namítá porušení ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 46 odst. 1 zákona o azylu a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Uvádí, že uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v souladu s ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání splnění podmínky, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek za současného předpokladu, že uplatněný postup nebude v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika (dále jen „ČR“) vázána. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný v tomto případě pochybil v obou směrech, protože nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek a rozhodnutí je v rozporu s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

Dle názoru žalobce žalovaný aplikoval § 46a zákona o azylu v rozporu s ustálenou judikaturou a dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce se domnívá, že skutečnost, že se na území ČR nacházel neoprávněně a že bylo proti jeho osobě zahájeno řízení o správním vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. V tomto bodě žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013.

Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí rovněž postrádá náležité odůvodnění, jak je vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Žalovaný zejména neuvádí, v čem konkrétně vidí nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť z nich nelze dovodit žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení ani uváděný nesoulad s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný při posouzení důvodů k rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC vycházel z informací pocházejících z předcházející činnosti policie, jak mu umožňuje § 87 odst. 1 zákona o azylu. Takový postup vychází ze skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána až po jeho zajištění policií.

Žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce již po svém příletu do ČR čelil situaci, kdy mu zprostředkovatel jeho cesty z Vietnamu odmítl vrátit jeho tehdy platný cestovní pas s vízem do doby, než mu splatí dluženou částku za zprostředkování cesty. S nemožností disponovat vlastním cestovním pasem s platným vízovým štítkem byl žalobce tudíž konfrontován již krátce po svém příjezdu na zdejší území. Ač si byl jednoznačně vědom, že jeho cestovní doklad neoprávněně zadržuje jiná osoba, nepodnikl bezprostřední kroky směřující k jeho zpětnému získání od neoprávněného držitele. K navrácení cestovního pasu žalobci nedošlo. Vízový štítek byl platný do 22. 5. 2008, ode dne 23. 5. 2008 pozbyl platnosti i žalobcův cestovní pas. Ač si byl žalobce této skutečnosti vědom, setrval i po tomto datu na území ČR, aniž by se pokoušel další svůj pobyt legalizovat, naopak se opakovaně nechával zaměstnat bez příslušného povolení. S nelegálností svého jednání byl srozuměn, pohyboval se napříč územím ČR a zabýval se výdělečnou činností dle příležitosti. Když byl dne 15. 3. 2014 kontrolován ve vlaku cizineckou policií, prokázal se povolením k pobytu, jež bylo původně vystaveno jiné osobě. Nejprve se žalobce snažil skrýt vlastní totožnost a uvedl, že je osobou

uvedenou v tomto dokladu. Na základě prověrky v cizineckém informačním systému ale policie pravou totožnost žalobce zjistila. Ani do protokolu o vyjádření účastníka řízení č. j. KRPP-5660-8/ČJ-2014-030022 dne 17. 3. 2014 žalobce neuvedl pravdivé informace ohledně způsobu, jakým si předložené povolení k pobytu opatřil. Teprve v rámci sepsání úředního záznamu o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu č. j. KRPP-6359-7/TČ-2014-030022 žalobce téhož dne uvedl, že v řízení o správním vyhoštění neposkytl pravdivé informace o získání pobytového povolení. Z jeho vyjádření vyplývá, že je nenalezl v baru v odložené cizí bundě, jak tvrdil původně, ale získal je v herně přímo od osoby v dokladu uvedené jako zástavu za částku 3000 Kč. Z jeho slov vyplývá, že si tento doklad opatřil s cílem prokazovat se jím jako vlastním a oddálit tak následky případné pobytové kontroly, což následně realizoval, byť neúspěšně. Takový přístup již vyžaduje aktivitu žalobce, jejímž cílem je znesnadnění či alespoň oddálení zjištění jeho pravé identity a následků spojených s odhalením nelegálnosti jeho pobytu. Pokud žalobce svým jednáním vědomě a již předem vytváří překážky k zjištění své reálné identity, lze oprávněně dovodit, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že se do vlasti nemůže vrátit pro dluhy. Je tedy zřejmé, že motivace vyhnout se dobrovolnému návratu do Vietnamu je založena jeho zadlužeností. V souhrnu s policií zjištěnou neschopností žalobce sdělit adresu místa bydliště, kde by se zdržoval, a s nedostatkem finančních prostředků k vycestování z České republiky jde o okolnosti pobytu svědčící o správnosti závěru žalovaného. K otázce posouzení, zda zde existují důvody domnívat se, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013-39.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 17. 3. 2014 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPP-45660-10/ČJ-2014-030022, zajištěn za účelem vyhoštění podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC. Dne 24. 3. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně. Dne 28. 3. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 28. 7. 2014.

Šetřením správního orgánu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do ČR 8. 11. 2007 letecky z Vietnamu. Na území ČR byl oprávněn k pobytu na základě vízového štítku platného od 8. 11. 2007 do 22. 5. 2008 za účelem podnikání. Doba platnosti jeho cestovního pasu uplynula 27. 3. 2012.

Dne 15. 3. 2014 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie v mezinárodním rychlíku na trase Mnichov – Praha. Hlídce se prokázal cizím povolením k pobytu na jméno N. D. H., nar. .

V Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17. 3. 2014 žalobce uvedl, že před příjezdem do ČR zaplatil za zprostředkování polovinu z požadované částky 5.000 dolarů. Po dvou až třech dnech pobytu v ČR mu zprostředkovatel odebral pas a už ho nedostal zpět. Po skončení platnosti víza žalobce ČR neopustil. Stále bydliště neměl, pobýval v různých městech podle toho, kde sehnal práci. K předložené pobytové kartě uvedl, že ji

našel v bundě, kterou si omylem vzal v baru, později přiznal, že nemluvil pravdu, že ji dostal do zástavy za 3.000 korun v Domažlicích v nějaké herně. Žalobce dále uvedl, že na území ČR se nenacházejí žádní rodinní příslušníci, rodina a příbuzní žijí ve Vietnamu, kam se nemůže vrátit, protože tam má dluhy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, protože žalobce nařízení jednání ve lhůtě podle § 46a odst. 6 zákona o azylu nenavrhoval, a žalovaný s takovýmto postupem soudu výslovně souhlasil.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce v žalobě nevznáší žádné (natož pak konkrétní) výhrady ke skutkovým zjištěním. Pouze obecně tvrdí, že žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, když jen zrekapituloval informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR. Soud nemohl této námitce přisvědčit, neboť ustanovení § 87 odst. 1 zákona o azylu umožňuje žalovanému vycházet z informací Policie ČR potřebných ke zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí v řízení podle tohoto zákona. Žalobce byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců dne 17. 3. 2014. Povinnost setrvat v ZZC mu byla uložena rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2014, tedy s odstupem pouhých jedenácti dnů. V uvedeném časovém rozmezí tak nemohlo dojít k žádným změnám ve skutkovém stavu, jenž byl zjištěn Policií ČR. Žalovaný proto důvodně vycházel ze zjištění, která k osobě žalobce učinily orgány Policie ČR a žádného porušení zákona se proto v tomto směru nedopustil. Soud dále konstatuje, že je z napadeného rozhodnutí zcela zjevné, v jakém žalobcově jednání spatřoval žalovaný nebezpečí pro veřejný pořádek a jaké důvody vedly žalovaného k stanovení povinnosti žalobci setrvat v ZZC. Bylo to zejména zjištění, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, po skončení platnosti víza a cestovního dokladu neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR, při pobytové kontrole provedené hlídkou Policie ČR uváděl nepravou totožnost, čímž ztěžoval činnost policie, s níž nespolupracoval, pracuje nelegálně (příležitostně na stavbách), nemá dostatek finančních prostředků pro pobyt v ČR a není ani zdravotně pojištěn. Rozhodnutí žalovaného proto považuje soud za řádně odůvodněné, logické a vycházející

z konkrétních skutkových zjištění. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by v důsledku svého jednání mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. V tomto směru namítá, že v jeho případě rozhodl žalovaný o uložení povinnosti setrvat v ZZC zcela automaticky a pouze na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a víza.

Soud nemohl přisvědčit ani této námitce. V této souvislosti odkazuje na řadu svých předchozích rozhodnutí, v nichž obecně konstatoval, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu izolace cizince od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu.

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území ČR. Takovým jednáním žalobce sice nezasahuje do práv a svobod jiných, ale může tím nepochybně zasahovat do řádného fungování orgánů státu, do fungování veřejné správy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 Azs 4/2010-151). Vedle neoprávněného pobytu poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí také na řadu dalších (shora popsanych) skutečností. K tomu soud uvádí, že sama okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, sice bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu být nemůže. Přistoupí-li však k ní další přitěžující okolnosti, je již takové jednání intenzivním zásahem do veřejného pořádku. Z obsahu správního spisu plyne (a žalobce to ani nezpochybňuje), že od samého počátku pobytu na území ČR (konkrétně od konce roku 2007) neměl k dispozici svůj cestovní pas. Z pohledu soudu není významné, že důvodem toho byla skutečnost, že cestovní pas žalobci odebral zprostředkovatel cesty ihned po příletu do ČR proto, že mu žalobce nezaplatil celou dohodnutou částku. Podstatné je, že tuto situaci žalobce nikterak neřešil, natož pak v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jenž cizincům umožňuje pobývat na území ČR jen na základě předepsaných dokladů. Nedisponoval-li žalobce po celou dobu svého pobytu na území ČR svým cestovním dokladem, nepochybně porušoval právní předpisy, jejichž dodržování je projevem respektu k právnímu řádu hostitelské země, tedy k veřejnému pořádku v ní nastolenému. Navíc se žalobce snažil před orgány Policie ČR vystupovat pod falešnou identitou. Při kontrole cizineckou policií dne 15. 3. 2014 předložil jako vlastní cizí povolení k pobytu. Pravdivé informace o své osobě neuvedl ani do protokolu o vyjádření účastníka řízení, jenž s ním byl sepsán policií dne 17. 3. 2014. Svůj postoj změnil až poté, kdy Policie ČR sama zjistila jeho totožnost. Je tak zjevné, že až do této doby, nebyl žalobce ochoten jednat v souladu se zákonem, potažmo veřejným pořádkem. Pravdivé okolnosti ostatně neuváděl ani ke způsobu získání povolení k pobytu. Teprve posléze uvedl, že ho získal od jeho majitele jako zástavu za částku 3.000 Kč. Hodlal se jím prokazovat jako s vlastním při pobytoých kontrolách. Také

tato okolnost svědčí o snaze porušovat pravidla veřejného pořádku. Dále bylo k osobě žalobce zjištěno, že na území ČR pracuje bez povolení, nemá stálou adresu svého pobytu, nemá dostatek finančních prostředků a není ani zdravotně pojištěn. Soud proto uzavírá, že všechny tyto okolnosti ve svém souhrnu představují nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek a že žalovaný měl dostatek důvodů pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Další žalobní námitka směřovala do rozporu žalobou napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR. Konkrétně se podle žalobce žalovaný nevypořádal s tím, že za nebezpečí pro veřejný pořádek je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, kdy je třeba zohlednit také individuální okolnosti života a postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy s ohledem na danou situaci cizince, stupeň integrace do společnosti, osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu, zdravotní stav či vazby na zemi původu.

Také tato námitka je neopodstatněná. Z napadeného rozhodnutí je (jak shora uvedeno) patrné, jaké okolnosti vedly žalovaného k vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Bylo to předně dosavadní jednání žalobce, který setrval na území ČR nepovoleně, nespolupracoval se státními orgány ČR, jejich činnost zjevně ztěžoval uváděním nepravé totožnosti, zneužil cizí pobytové povolení, jež orgánům policie předkládal jako vlastní. Žalovaný přihlédl také k tomu, že žalobce na území ČR pracoval po skončení platnosti víza nelegálně a že nemá ani stálou adresu, na které by se zdržoval. Před vydáním svého rozhodnutí také zhodnotil osobní a rodinné poměry žalobce, když konstatoval, že žalobce nemá na území ČR žádnou rodinu a že všichni jeho příbuzní žijí ve Vietnamu. Zhodnotil také to, že žalobce setravá na území ČR z důvodu finančních dluhů v zemi původu. Za této situace soud znovu opakuje, že žalovaný měl na základě souhrnu všech těchto okolností dostatek důvodů uložit žalobci povinnost setrvat v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí také řádně a v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnil. S ohledem na výše uvedené považuje soud žádost o udělení mezinárodní ochrany, jakož i podanou žalobu za účelovou snahu žalobce oddálit povinnost opustit území ČR.

Soud proto uzavírá, že žádná ze žalobních námitek není důvodná a že rozhodnutí žalovaného v soudním přezkumu jako správné a zákonné obstálo. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. května 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 5. 5. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Lébllová